

MERKKIPÄIVÄ

Johannes Froloff 80-vuotias.

Kokkolassa 3. 7. 56 täyttää 80 vuotta toimitusjohtaja J. Froloff. Hän on syntynyt Rukajärvellä 1876. Yksitoistavuotiaana hän joutui ventovieraaseen suurkaupunkiin, Pietariin. Hän sai juoksupojan paikan ontajärveläisen kauppias Osipoffin luona, joka ei kelpuuttanut pienikasvuista poikaa Pietariin vaan lähetti hänet Tsarskoje-Selo nimiseen esikaupunkiin. Pienen koon kuitenkin korvaa peräänantamaton sisu ja yritteliäisyys. Vanä-veikista tuli suuren mitan mies ja tunnettu nimi kauppa- maailmassa. V. 1895 hän astui kuulun akonlahtelaisen kauppias Bogdanoffin palvelukseen, joka kävi laajaa kauppaa turkiksilla, kankailla ja lyhyttavaroilla. Tältä ajalta juontaa Froloffin turkistuntemus. Pietarin karjalaiset olivat tekijöitä tällä alalla. Froloffkin joutui turkisasioissa laajalti kiertämään ja käymään ulkomailla m.m. Rovaniemen markkinoilla. Bogdanoffin kuoltua Froloff sai tämän liikkeen hoitoonsa ja myöhemmin v. 1910 osti sen. Uusi liike muodostui oikeaksi tavarataloksi ja toimi Froloff & Finogenoff nimellä. Liike menestyi. Froloff tuli tunnetuksi erikoisesti turkisostajana ja -viejänä. Vallankumous katkaisi edistyksen. V. 1910 hän siirtyi Koti-Karjalaan ja sieltä edelleen Viipuriin. Täällä kolme karjalaista, Ipatoff, Tsillijeff ja Froloff perustivat v. 1920 Repolan Tukku ja vähittäiskauppa Oy:n. Froloffista tuli heti alusta pitäen sen toimitusjohtaja. Alussa oli vaikeuksia, mutta ne voitettiin lähinnä Froloffin hyvien suhteiden, kaupallisen näkemyksen ja turkistuntemuksen ansiosta. Vähittäispuolesta tuli oikea viipurilainen kangastavara-talo ja tukku puolikin levitti samoja tavaroita Karjalan eri osiin ja turkisnahkoja ostettiin ja myytiin laajassa mitassa. Muurahaismunien vienti oli myös Froloffin alaa. Talvisota katkaisi liikkeen työn. Nykyisin johtaja Froloff toimii Repolan Tukku Oy:n toimitusjohtajana Kokkolassa. Menestys täälläkin on täydellinen.

J. Froloffilla on jatkunut aikaa myös kulttuuritoiminnalle. Suurimman maininnan hän ansaitsee Pietariin perustetun Aunukselaisten yhdistyksen perustajana ja pitkäaikaisena puheenjohtajana. Tämä yhdistys oli aunuksenkarjalaisten perustama kotiseutuseura, joka ylläpiti yhteyttä Koti-Karjalaan ja avusti suurkaupunkiin joutuneita heimolaisia. Yhdistys perustettiin v. 1904 ja lakkasi vallankumouksen takia v. 1917. Niinä aikoina Froloff oli kosketuksessa myös Karjalan Sivistysseuran silloisen puheenjohtajan kauppaneuvos Aleksei Mitron kanssa. Froloff kuului myös Viipurin ortodoksisen seurakunnan neuvostoon ja nykyisin Vaasan seurakunnan valtuustoon. Tunnuksena kirkon hyväksi tekemästä työstä hän sai 70-vuotispäivänään Pyhän Karitsan ensimmäisen luokan ritarimerkin.

Froloff on tähän päivään saakka säilyttänyt harvinaisen elinvoimansa, tarmonsa ja huumorinsakin sekä lämpimän suhtautumisensa karjalaisten yhteisiin asioihin. B. K.

Feodor Eloranta 70-vuotias.

Huhtikuussa Tenholassa täytti 70 vuotta asioitsija F. Eloranta. Hän on syntynyt Kieslingissä. Koko elämänsä ajan hän on ollut liiketoimissa eri puolilla maata aina sotavuosiin saakka, jolloin asettui Tenholaan viettämään vanhuuttaan. Nykyisin hän toimii vielä mm. Uusi Suomi lehden asiamiehenä.

Toimitusjohtaja Paavo Miinin 60-vuotias.

Tämän kesäkuun 27 päivänä täyttää Joensuuissa johtaja Paavo Vasiliinpoika Miinin 60 vuotta. Hän on syntynyt Vienankarjalassa Kiimasjärvellä. Vuonna 1907 hän tuli Rääkkylään Kompakalle lankonsa J. Valtasen kaupan asiapojaksi, muutettuaan paria vuotta myöhemmin Kiteelle kauppias S. Stepanoffin palvelukseen, jossa oli kuutisen vuotta. Sen jälkeen harjoitti kiertokauppaa vuoteen 1924, jolloin perusti oman liikkeen Joensuuhun. Liike muutettiin 1932 osakeyhtiöksi nimellä Naisten ja lasten Pukimo O/y. Muutama vuosi siten perusti toimitusjohtaja Miinin haaramymälän Kiteen kirkolle Kiteen Tavara Aittanimisenä. Sitä hoitaa Miinin nuorempi poika.

Toimitusjohtaja Paavo Miinin on jatkuvasti seurannut ja tukenut taloudellisesti seuraamme noudattaen siten suvun kauniita perinteitä. Kuten vanhemmilla itäkarjalaisilla on tunnettua, toimitusjohtaja Paavo Miinin setä, Mika Miinin oli viime vuosisadan loppupuoliskolta tullut laajalti tunnetuksi Pietarissa toimivan suurliikkeen. Kauppahuone Miinin perustajana ja pääjohtajana. Syntyään Kiimajärvellä tahtoi pääjohtaja Mika Miinin varakkaana miehenä pysyväisesti muistaa kotiseutuaan aivan erikoisella tavalla. Hän nimittäin rakennutti erittäin komean kaksikerroksisen kansakoulun Kiimasjärvelle ja kustansi kaikki sen vuotuiset menot. Erikoista tällä koululla oli se, että siinä annettiin oppilaille ammattiopetusta vä-

hän samantapaisesti kuin miten nyt on järjestetty maamme kansakouluissa. Siten Mika Miinin osoitti ei vain suurta rakkautta ja uhrimieltä syntymäseutuaan kohtaan, vaan erikoista kaukonäköisyyttä järjestämällä Karjalan nuorisolle ammattiopetusta. Tähän ainutlaatuisen kouluun tuli oppilaita laajemmalti naapurikunnistakin.

Olen rohjennut tässä toimitusjohtaja Paavo Miininin, jolle pyydämme esittää sekä seuramme että lehtemme parhaat onnittelut, merkkipäivän yhteydessä palautua Miinin suvun erikoislaatuiseen merkittävään lahjoitukseen aikana, jolloin koko Vienan Karjalan alueella oli vain kymmenkunta kirkollista alkeiskoulu.

W. K.

Pekka Kyytinen 50-vuotias.

Helsingissä 25. 3. 56 täytti 50 vuotta fil. maisteri Pekka Kyytinen. Hän on syntynyt Kurkijoella, tullut ylioppilaaksi Sortavalassa. Talvisodassa Kyytinen toimi komppanian päällikkönä Kollaalla ja jatkosodassa TK-tehtävissä. Pekka Kyytinen tunnetaan ennen muuta valokuvaajana. Hänen toimittamista julkaisuistaan mainittakoon »Muistojen Karjala», »Ratkaisun vuodet», »Karjala elää uusilla asuinsijoilla». Kyytinen on pystynyt näkemään Karjalaa yli ahtaiden pitäjän- ja maankuntarajojen. Hänen Karjalasta tallettamansa kuva-aineisto on ainutlaatuinen. Talonpoikaissäätio on antanut hänelle huomattavan stipendin. Hän on saanut myös Kalevalan riemuvouden stipendin ja Karjalaisen osakunnan kunnianauhan kultaisine vaakunoineen. Seuramme kyykänlyöjistä Kyytisen ottamat kuvat ovat tähän saakka parhaita mitä on otettu.

VAINAJIA †

Juho Stykin.

Tukholmassa 15. 2. 56 kuoli heimolaisemme Juho Stykin. Hän oli syntynyt 26. 11. 1898 Säämjärvellä. Hän tuli Suomeen aunuksenkarjalaisten vapaustaisteilijain kera. Pitkähkön ajan hän asui Helsingissä toimien mm. ammattikalastajana. Sotien jälkeen hän siirtyi Helsingissä toimien mm. ammattikalastajana. Sotien jälkeen hän siirtyi Ruotsiin. Ruumiinsa siunaus toimitettiin Helsingin ortodoksisella hautausmaalla 26. 2. 56.

Fedor Dusojeff.

Nilsissä kuoli 28. 9. 55 aunuksenkarjalainen vanhus F. Dusojeff (Dudun Fedja). Hän oli syntynyt 1868 Kaivainon kylässä talollisen poikana. Hän harjoitti vähäistä kauppaa, otti osaa Aunuksen nousuun ja v. 1919 tuli Suomeen. Hän piti Salmassa pientä nahkakauppaa ja osti metsäeläinten nahkoja. Viimeiset elinvuotensa vietti eläkevaarina Nilsissä Heikki Fominin huolehtivaisessa hoidossa.

Pekka Vasiljeff.

Rytikarissa kuoli 6. 4. 56 P. Vasiljeff. Hän oli syntynyt Rukajärvellä v. 1898 talollisen poi-

BRIHA silmäilee

Runolaulua radiossa.

Suojärveläinen emäntä Helmi Tsokkinen esitti 15. 3. 56 Vornasten suvun lauluja ja maisteri Erkki Alakönnin haastattelemana perimätietoa nuoruutensa päiviltä, lemmennostosta, kylvetyksestä ja muusta karjalaisesta menosta. Allekirjoittaneellekin selvisi, että Äijänäpäivänä (pääsiäisenä) kunnan karjalaisten murkinaksi ei kelvannut muu kuin met-sorokka libo muu lindurokka.

Nyt on runsaudenpula. Leivästä ei ole puutetta. Toisin oli vielä 40—50 vuotta sitten Karjalassa. Leipä oli tiukassa, ainakin arkipäivinä. Pyhinä karjalaisemännät panivat pöytänsä parasta, kaikki mitä paasto-aikoina oli säästetty. Vuodet 1918—1919 olivat ankaria koettelemusten vuosia Raja-Karjalassa, Aunuksessa ja Vienassa. Puhdas ruukehinen leipä oli arvossa. Sitä ei haaskattu. Ei ole ihme, että nissä oloissa on syntynyt meheviä syöntijuttuja, tarinoita suursyömäreistä.

Kotikyläni, Munjärven pitäjän Suopohjan kylän vieressä, muutaman virstan päässä oli pieni Sushken kylä. Taloja oli 10, mutta oma kyläpruonsiekkä toki oli ja sitä vietettiin joka vuosi. Vieraille tarittiin silloin parasta. Melöisen Senkä, suomalaisen Matkoski-suvun kantaisä, muistelikin rehevään tapaan kerran tätä Sushken pruonsiekkä. »Jo oli brihad syömistä. Yksin jäitsänkuoria kertyi polveh sai». Muistanette, että jäitsä oli kananmuna. Munalla oli toinen merkitys.

Sushkesta muutama virsta länteen oli suurempi Pälärven (Päläjärvi) kylä. Kylässä oli siihen aikaa noikea jättiläinen, jota kansa kutsui Hutun Illäksi. Hänen ruokaveronsa oli monen muun ristityn mittainen. Hänellä oli tapana sanoa »haukkasen palasen murkinaa vuottaessa» ja syödä kokonainen 5 funtainen (2 kiloinen) leivän mäkyskä ja juoda samovaarilinen teeveettä. Tämän pienen alkupalan jälkeen hän kävi ruokapöytänsä muiden mukana voittaen ruokahalussa kaikki muut.

Hokanmäellä, joka oli edellisten lähikyliä, mutta kuului Mäntyselän pitäjään, eli eräs kasakka (= renki), joka söi niin paljon, että »akat eivät ehtineet leipoa». Kerran isäntä käski hänet noutamaan hevosen metsäniityltä. Emäntä toi aitasta ison leivän. Kasakka ennen lähtöä lohkaisi leivästä palasen, toisen, kolmannen ja mäkyskästä olikin pian jäljellä pikkarainen gurban palanen. Hän katseli haikein mielin sitäkin ja emäntä, joka kauhulla katseli leivänmenoa ei tirppanut pisteliäästä huomautuksesta »syö sekin, kesähebo heityy ilmankin».

Kun Pohjois-Aunuksenkin vapaustais-telut epäonnistuivat tuli Vasiljeff Suomeen. Hän harjoitti suutarin ammattia Lieksassa, Myllymäellä ja viimeiset 10 vuotta Rytikarissa. Hänet haudattiin Kemiin.